

Květa Drahokoupilová

autorka projektu

„Na Anglii, Angličanech a anglické literatuře mě vždy přitahoval zvláštní druh humoru. Bývá označován jako „suchý“. Je smutný až trpký, vážný i veselý zároveň, decentní, duchaplný, nenásilný, inteligentní a překvapivý,

pobaví i poučí. Mistrem takového humoru byl Oscar Wilde. Snad proto mu osud v tomto duchu připravil velký životní paradox – přestože Oscara Wilda proslavily jeho skvělé, dodnes živé a hrané komedie, jeho osobní úděl byl tragický.“

Ve hře zazní tato hudební čísla:

1. Preludium
2. Jak záhadná tvář!
3. Milostná
4. 1. intermezzo (Amoroso)
5. Adieu, láska
6. Moucha
7. 2. intermezzo (Nocturno disarmonico)
8. 3. intermezzo (Andante)
9. 4. intermezzo (Furioso)
10. Jak úděsná tvář!
11. 5. intermezzo (Sarcastico)
12. Bledá dáma (Finale)

Hudba: Přemysl Zíka

Text: Květa Drahokoupilová (2, 3, 5, 10, 12)
Michal Boška (6)**Hraje a zpívá:**

Michal Boška

Hudba a klavírní doprovod:

Přemysl Zíka

Korepetice, pěvecký poradce:

Jožka Valentová

Rekvizity: Eliška Drahokoupilová
Vladimír Pruner**Kostýmy, scéna, zvuk, představení řídí:**

Květa Drahokoupilová

Premiéra:

31. března 2010

Polanova síň, Knihovna Města Plzně

Tajemný obraz vyrobilo jako sponzorský dar Mikro DTP s.r.o., plzeňské grafické a softwarové studio.

Malá divadelní společnost Kostým vznikla na začátku roku 1997 a orientuje se na malé divadelní formy. Inspirátorkou pro její činnost byla profesionální herečka Eva Seemannová, která se mnoho let zabývala divadlem jednoho herce. Inscenace Obraz Doriana Graye je 28. premiérou společnosti. Společnost již dostala možnost představit se divákům v Příbrami, na Dobříši, v Praze, Březnici, Plzni, Vráži u Písku, Kamýku n. Vlt., Zbenicích, Norimberku aj. Případným sponzorům nabízí firemní prezentaci.

<http://www.divadlo-kostym.cz/>**Jak záhadná tvář!**

Jak záhadná tvář!

Jaká podivná zář
skrývá se ve zlaceném rámu,
oči otvírají do duše bránu.
Jak záhadná tvář!

Pověz mi, obraze líbezný v zlatavém jasu,
zda se to dívají zraky mé v andělskou krásu,
či v sobě samém, jak v tu tvář se překvapen dívám,
již z celé duše své s bezmezným obdivem vyzývám,
zda to snad oči mé vnímají, co vidět chtějí,
a já zřím krásnější všechnu tu úchvatnost její.

Jistě víš, obraze líbezný rámován zlatem,
kde vzal se zármutek v srdci mém neklidem játém,
kam náhle mizí mír dosud tak poklidné duše,
odkud to vzrušení, života krásy jen tuše.
Však nechci bolu míň, šťastný jsem, živote svůdný.
Krásy v kom pramálo, ten je tak banálně nudný.

Tvá krása září, však krásu mou vždy něco zmaří.
Tvář moje pobleďne, pomine i očí jas.
Co přijde v životě? Náhoda, choroby, stáří.
Pryč všechno odnese necitný šálivý čas.
Až já se propadnu v temnoty bezednou jámu,
budeš ty se tu skvíť navěky ve zlatém rámu.

Jak záhadná tvář!

Jaká podivná zář
skrývá se ve zlaceném rámu,
oči otvírají do duše bránu.
Jak záhadná tvář!